

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobců **a) Ing. F. B., a b) H. B.,** zastoupené žalobcem a), proti žalovanému: **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2015, č. j. KUJI 54608/2015, sp. zn. OUP 205/2015-Ko-2,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci a obsah správních rozhodnutí

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobců a změnil rozhodnutí Městského úřadu X (dále též „stavební úřad“ nebo „prvostupňový správní orgán“) ze dne 5. 5. 2015, sp. zn. Výst.-2891/2006-ODSN-No, č. j. MUMB/OVUP/7872/2015. Tímto rozhodnutím nenařídil stavební úřad účastníkům řízení B. G., A. M. a I. N. odstranění stavby „Oplocení mezi pozemky“ na pozemku p. č. ... v k. ú. X dle § 88 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném do 31. 12. 2006 (dále jen „stavební zákon z roku 1976“). Žalovaný pak změnil rozhodnutí stavebního úřadu tak, že z výroku vypustil 2 účastnice řízení A. M. a I. N., jenž podle údajů z katastru nemovitostí nebyly vlastníky pozemku p. č. v k. ú. X, na němž mělo být oplocení umístěno. V souladu s hospodárností a rychlostí řízení došlo k této nápravě prvostupňového rozhodnutí žalovaným, ostatní části výroku zůstaly nezměněny a v tomto rozsahu bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

[2] Žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil, že dnem 1. 1. 2007 nabyl účinnosti zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, z jehož ustanovení § 190 odst. 3 vyplývá, že řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Ve vedeném správním řízení se proto postupuje podle dosavadních právních předpisů, tedy podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v jeho rozhodném znění do 31. 12. 2006, neboť správní řízení o nařízení odstranění výše uvedené stavby oplocení bylo zahájeno z moci úřední stavebním úřadem již dne 25. 5. 2006 (tedy před nabytím účinnosti zákona č. 183/2006 Sb.).

[3] Pro komplexnost obsáhlé kauzy žalovaný zopakoval dosavadní průběh správního řízení:

Na základě ústního podnětu žalobců a provedeném místním šetření dne 16. 5. 2006 stavební úřad zjistil, že stavebník S. G. zahájil nelegální stavbu oplocení na blíže neurčených hranicích mezi pozemky p. č. a v k. ú. X. Na základě toho zahájil stavební úřad řízení o odstranění stavby oplocení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (oznámením o zahájení správního řízení a pozváním k ústnímu jednání ze dne 25. 5. 2006). Z protokolu o ústním jednání spojeném s místním šetřením ze dne 8. 6. 2006 (a rovněž z usnesení ze dne 13. 11. 2006) plyne, že na místě samém byla zjištěna pouze identifikace volně ležícího starého pletiva bez jakéhokoliv zakotvení, tedy jen určitá snaha stavebníka G. provést oplocení při hranicích mezi výše uvedenými pozemky. Jelikož stavba oplocení byla dle názoru stavebního úřadu již tehdy odstraněna, zastavil usnesením ze dne 13. 11. 2006 předmětné řízení (proti usnesení podali žalobci odvolání). Již dne 13. 6. 2006 ohlásili manželé G. stavebnímu úřadu drobnou stavbu na pozemku p. č. v k. ú. X – „zhotovení oplocení mezi pozemky p. č. a v k. ú. X formou drátěného pletiva výšky 150 cm“ – viz připojený situační plánec vycházející z katastrální mapy s vyznačením místa stavby oplocení (0,5 m od jihozápadní hranice s pozemkem p. č. a 0,2 m od severovýchodní hranice s pozemkem p. č. v k. ú. X). Sdělením ze dne 14. 6. 2006 stavební úřad uvedl, že proti takto ohlášené drobné stavbě nemá námitek. Na místě stavby byl proveden z podnětu žalobce a) státní stavební dohled dne 27. 9. 2006, jenž konstatoval, že drobná stavba oplocení byla provedena v souladu s vydaným sdělením stavebního úřadu ze dne 14. 6. 2006, a není tak nutné stanovovat opravná opatření. Dne 13. 11. 2006 vydal stavební úřad usnesení dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kterým zastavil řízení ve věci nařízení odstranění stavby oplocení mezi pozemky p. č. 180/2 a v k. ú. X. Na základě chybně podaného poučení v tomto usnesení podali žalobci odvolání proti uvedenému usnesení. V rámci hospodárnosti řízení odvolací orgán rozhodnutím ze dne 23. 2. 2007 napadené usnesení stavebního úřadu změnil, a to jednak v citaci ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) správního řádu, podle kterého bylo řízení zastaveno, a to na § 66 odst. 2 správního řádu, neboť řízení bylo vedeno z moci úřední a nejednalo se tak o řízení o žádosti. A jednak usnesení stavebního úřadu změnil v poučení, které v souvislosti se shora uvedenou změnou vypustil, neboť usnesení o zastavení řízení vedeného z moci úřední se dle § 66 odst. 2 správního řádu pouze poznamená do vedeného spisu, účastníci se o obsahu usnesení vhodným způsobem vyrozumí (dle § 76 odst. 3 správního řádu) a proti usnesení nelze podat odvolání. V případě, že se účastníkům řízení zasílá samotný text usnesení, je vhodné v usnesení uvést, že proti takovému usnesení není přípustné odvolání. Jelikož prvostupňový stavební úřad takovou cestou nepostupoval a usnesení do spisu nepoznamenal, nýbrž jej zaslal účastníkům i s chybným poučením o možnosti podat odvolání, dospěl odvolací orgán k závěru, že ačkoliv by účastníci řízení běžně nemohli podat v uvedené věci odvolání, posoudil věc tak, jako by se o odvolání skutečně jednalo, neboť tuto možnost stavební úřad účastníkům umožnil. Správní žalobou ze dne 26. 4. 2007 se žalobci domáhali u Krajského soudu v Brně zrušení poslední

uvedeného rozhodnutí krajského úřadu ze dne 23. 2. 2007. Krajský soud žalobě vyhověl a rozhodnutí krajského úřadu ze dne 23. 2. 2007 zrušil pro vady řízení a věc tomuto orgánu vrátil k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 30. 4. 2009, č. j. 29 Ca 90/2007-49). Odvolací orgán rozhodnutím ze dne 22. 9. 2009 opětovně změnil usnesení stavebního úřadu ze dne 13. 11. 2006. Rozhodnutí odvolacího orgánu opětovně žalobci napadli správní žalobou, které Krajský soud v Brně vyhověl rozsudkem ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29Ca 217/2009-87, a napadené rozhodnutí odvolacího orgánu zrušil pro vady řízení a věc tomuto orgánu vrátil k dalšímu řízení. Krajský úřad ovšem podal dne 4. 6. 2012 k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost (proti poslední citovanému rozhodnutí krajského soudu), kterou však Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 76/2012-35. V mezidobí se žalobci domáhali u Krajského soudu v Brně ochrany proti nečinnosti Krajského úřadu Kraje Vysočina ve věci sp. zn. OUP 20/2007-Ko-8, krajský soud však žalobu odmítl usnesením pod č. j. 29 A 21/2013-26. Po vrácení spisového materiálu krajský úřad dne 4. 10. 2013 přistoupil k opětovnému posouzení věci, respektoval závěry výše uvedených soudů a shledal důvod pro zrušení napadeného usnesení stavebního úřadu ze dne 13. 11. 2006 a věc stavebnímu úřadu vrátil k novému projednání. Krajský úřad tak učinil rozhodnutím ze dne 30. 10. 2013, přičemž i proti tomuto rozhodnutí odvolacího orgánu podali žalobci správní žalobu, kterou Krajský soud v Brně odmítl usnesením ze dne 27. 5. 2014, č. j. 29A 2/2014-55. Po vrácení věci stavební úřad dne 7. 1. 2014 oznámil pokračování řízení o nařízení odstranění předmětné stavby oplocení a účastníky řízení pozval k ústnímu jednání s ohledáním na místě samém. Z tohoto ústního jednání byl pořízen dne 30. 1. 2014 protokol, z jehož obsahu plyne, že manželům G. byla uložena povinnost do sedmi dnů doložit doklady, jimiž prokáží, že oplocení je postaveno na vlastním pozemku. Jelikož manželé G. podali dne 7. 3. 2014 žádost o dodatečné povolení předmětné stavby, stavební úřad vydal dne 10. 3. 2014 usnesení, kterým řízení o odstranění předmětné stavby přerušil. Proti tomuto usnesení podali žalobci odvolání, na jehož podkladě odvolací orgán usnesení stavebního úřadu zrušil, a to rozhodnutím ze dne 16. 6. 2014. I proti tomuto rozhodnutí odvolacího orgánu podali žalobci správní žalobu, kterou Krajský soud v Brně odmítl usnesením ze dne 26. 8. 2014, č. j. 29 A 58/2014-18. V mezidobí dne 11. 6. 2014 obdržel stavební úřad od manželů G. sdělení, že provizorní plot mezi pozemky byl jimi již odstraněn. Dne 1. 7. 2014 vydal stavební úřad usnesení, kterým účastníkům řízení stanovil lhůtu deset dnů k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Proti tomuto usnesení opět žalobci podali odvolání, které však odvolací orgán zamítl a usnesení stavebního úřadu ze dne 1. 7. 2014 potvrdil, a to rozhodnutím ze dne 3. 11. 2014. V průběhu správního řízení došlo k úmrtí stavebníka S. G., a proto stavební úřad požádal notáře JUDr. T. S. o informaci, jak byl okruh pravděpodobných dědiců určen. Dne 7. 1. 2015 notář stavebnímu úřadu sdělil, že okruh dědiců nebyl dosud určen, nicméně jako dědicové I. dědické třídy přichází v úvahu manželka B. G. a dcery A. M. a I. N. Dne 7. 1. 2015 vyzval stavební úřad paní G., jako vlastníka předmětné stavby oplocení, k účasti na kontrolní prohlídce k identifikaci rozsahu předmětné stavby. Z kontrolní prohlídky provedené dne 9. 2. 2015 byl pořízen protokol a fotodokumentace, z nichž plyne stavebním úřadem ověřená skutečnost, že předmětné oplocení mezi pozemky bylo odstraněno v plném rozsahu. Dne 8. 4. 2015 stavební úřad účastníkům řízení sdělil, že se mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Dne 13. 4. 2015 obdržel stavební úřad sdělení notáře JUDr. T. S. o tom, že dědici po S. G. jsou jeho manželka B. G. a dcery A. M. a I. N. s tím, že řízení o pozůstalosti bylo ukončeno usnesením Okresního soudu v Třebíči ze dne 11. 3. 2015, č.j. 19 D 1695/2014 (v právní moci dne 11. 3. 2015). Z protokolu o jednání ze dne 30. 4. 2015 vyplývá, že žalobce a) předložil stavebnímu úřadu dřívější rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 3. 11. 2014 s tím, že nesouhlasil s částí textu uvedenou v jeho výroku, neboť stavba oplocení neexistovala ani neexistuje na pozemku p. č. st. v k. ú. X, a proto považuje rozhodnutí za nicotné. Dále

poukázal na skutková zjištění uvedená na straně dvě rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 217/2009-87, kterým je stavební úřad vázán. Následně vydal dne 5. 5. 2015 stavební úřad ve věci rozhodnutí, kterým se nenařizuje odstranění předmětné stavby oplocení, neboť tato stavba fyzicky neexistuje a již byla odstraněna v plném rozsahu. Rozhodnutí obsahuje poučení, že je proti němu možné podat odvolání, včetně uvedení lhůty k jeho podání a označení správního orgánu, u něhož se odvolání podává a kdo o něm rozhoduje.

[4] Žalobci proti shora uvedenému rozhodnutí stavebního úřadu podali obsáhlé odvolání, v němž se jednotlivé námitky vzájemně prolínaly nebo opakovaly a především směřovaly proti procesnímu postupu v řízení o odstranění stavby a dále také k majetkoprávním vztahům mezi jednotlivými účastníky řízení. Rozhodnutí stavebního úřadu označili za nicotné, protože stavba oplocení na pozemku p. č. v k. ú. X neexistovala (viz vysvětlení shora). Tento názor žalobci opírali zejména o rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca 217/2009-87. V tomto kontextu citovali text z protokolu ze dne 30. 4. 2015, dále text z rozhodnutí krajského úřadu ze dne 3. 11. 2014 a také text z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 217/2009-87. V odvolání žalobci dále uváděli, že napadeným rozhodnutím byla porušena základní pravidla správního řízení, především zásada materiální pravdy (poukaz na § 3 správního řádu), neboť stavební úřad nepřihlédl ke skutečnému stavu věci; dále zásada legality (§ 2 odst. 1 správního řádu), neboť stavební úřad nepřihlédl k právnímu názoru Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 217/2009-87; dále zásady legitimního očekávání (poukaz na § 2 odst. 4 správního řádu), neboť stavební úřad nepřihlédl k Listině základních práv a svobod a k mezinárodním úmluvám zaručujícím ochranu vlastnictví (k čemuž žalobci popsali sled událostí od roku 1986, kdy podle nich nechal stavební úřad odstranit z hranic mezi pozemky hospodářské budovy, které hranice vyznačovaly, přičemž žalobci požadovali po stavebním úřadu, aby své pochybení napravil na své náklady a nechal vytyčit hranice mezi pozemky podle dokumentace na katastrálním úřadě); a dále porušení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť stavební úřad nezdůvodnil, proč nepřihlédl k námitkám a důkazům žalobců. Žalobci v odvolání dále namítali, že bylo porušeno jejich právo na spravedlivý proces, přičemž rozhodnutí stavebního úřadu je nepřesvědčivé a neposiluje důvěru v jeho správnost. Jelikož stavební úřad odvolání žalobců nevyhověl, postoupil věc k rozhodnutí Krajskému úřadu Kraje Vysočina.

[5] Žalovaný se sice ztotožnil s důvody uvedenými v prvostupňovém správním rozhodnutí, avšak v rámci hospodárnosti a rychlosti správního řízení dospěl k závěru, že je třeba napravit pochybení stavebního úřadu, a to v tom, že v prvostupňovém správním rozhodnutí byly nad rámec jako vlastníci pozemku st. p. č. v k. ú. X uvedeny i A. M. a I. N. (pozůstalé dcery po zemřelém S. G.), které byly v rozhodnutí uvedeny jako účastníci správního řízení (§ 27 odst. 1 písm. b) správního řádu). Stavební úřad totiž vycházel z písemného sdělení notáře JUDr. T. S. ze dne 13. 4. 2015, který sděloval, že řízení o pozůstalosti bylo ukončeno a dědici po zemřelém S. G. jsou B. G., A. M. a I. N. Proto všechny uvedené osoby pojmul stavební úřad jako účastníky do předmětného správního řízení. Žalovaný však z jemu dostupných podkladů katastru nemovitostí zjistil, že v době vydání rozhodnutí stavebního úřadu byla jediným vlastníkem předmětného pozemku st. p. č. v k. ú. X pouze B. G. V těchto intencích proto žalovaný provedl změnu prvostupňového správního rozhodnutí, kterou současně nedošlo k dotčení jakýchkoliv práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení a ani ke zvýhodnění některého z účastníků řízení. Došlo pouze k „vypuštění“ výše uvedených osob jako účastníků řízení. Ke změně prvostupňového rozhodnutí došlo pouze v tomto rozsahu, v ostatních částech výroku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

[6] Žalovaný se dále vyjadřoval k odvolacím námitkám žalobců. Konstatoval, že žalobci v odvolání opakovaně citují části textů z písemností založených ve správním spise (např. protokol ze dne 30. 4. 2015, rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29 Ca 217/2009), přičemž se jedná o konstatování skutkového stavu, jenž uvádí odvolatelé (žalobci) a tento je pouze přepisem jejich vlastního názoru. Přitom takto vytržená konstatace skutkového stavu původně sloužila ke zdůvodnění konkrétního posouzení právního stavu věci, popř. pro definování konkrétního výroku rozsudku. Žalobci například citovali téměř celou stranu devět rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 217/2009-87, v němž krajský soud žalovanému vytkl, že jeho rozhodnutí ze dne 22. 9. 2009 je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se důsledně nezabýval všemi námitkami uvedenými žalobci v odvolání, a protože současně došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (procesního pochybení se dopustil rovněž prvostupňový správní orgán), soud zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zejména s ohledem na to, že se vytknuté nedostatky soudem vztahovaly k rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2009, žalovaný se nyní nemohl ztotožnit s argumentací žalobců (např. citující stranou devět rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 217/2009-87). Žalovaný je totiž vázán vysloveným právním názorem soudů, musí se vypořádat se všemi jejich učiněnými závěry, musí zjištěné skutečnosti správně vyhodnotit a podříditi je příslušným ustanovením právních předpisů. Žalovaný posuzované věci respektoval výše uváděná soudní rozhodnutí, když na základě právních závěrů Krajského soudu v Brně i Nejvyššího správního soudu zrušil původním stavebním úřadem vydané usnesení ze dne 13. 11. 2006 a věc mu vrátil se závazným právním názorem k novému projednání, a to rozhodnutím ze dne 30. 10. 2013 (viz shora). Přistoupil tedy k takovým krokům a opatřením, aby vady vytknuté soudy řádně napravil.

[7] K argumentaci žalobců nicotností rozhodnutí stavebního úřadu, neboť stavba oplocení v terénu neexistovala a ani neexistuje, žalovaný nejprve odkázal na § 77 správního řádu, kde je nicotnost rozhodnutí upravena. Ve smyslu § 77 odst. 1 a 2 správního řádu je rozhodnutí nicotným tehdy, pokud jej vydal správní orgán, který nebyl věcně příslušný k jeho vydání, anebo rozhodnutí trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně sporným anebo právně či fakticky neuskutečnitelným, popřípadě trpí jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí. Podle žalovaného však v nyní posuzované věci nenastal žádný z výše uvedených důvodů nicotnosti rozhodnutí, a proto žalovaný nemohl přisvědčit žalobcům v tom, že je napadené rozhodnutí nicotným. Žalovaný nepřisvědčil žalobcům ani v tom, že by předmětná stavba oplocení v terénu neexistovala, neboť jak plyne ze spisového materiálu, její existence, byť nelegální, byla stavebním úřadem zjištěna např. při místním šetření dne 16. 5. 2006. Navíc tvrzení žalobců, že předmětná stavba nikdy neexistovala, je v rozporu s jejich vlastními stanovisky v daném řízení, neboť například namítali, že oplocení není postaveno v takové vzdálenosti od skutečné hranice mezi oběma dotčenými pozemky (p. č. a v k. ú. X), jak bylo potřeba. Také například nesouhlasili s argumentací stavebního úřadu, že „*provizorní plot byl odstraněn, a že stavební úřad si tuto skutečnost potvrdil venkovní obhlídkou*“. Vedle toho je nyní zcela nepochybné, že předmětná stavba oplocení již v současné době neexistuje, neboť byla jejími stavebníky odstraněna, což bylo prokazatelně zjištěno stavebním úřadem a zaprotokolováno. Tato skutečnost byla ostatně důvodem pro vydání prvostupňového rozhodnutí dne 5. 5. 2015. Z podkladů založených ve správním spise, zejména z protokolu ze dne 9. 2. 2015 a z připojené fotodokumentace, je zřejmé zjištění stavebního úřadu, že oplocení bylo odstraněno v plném rozsahu. Z tohoto důvodu pak nebylo nařízeno odstranění

stavby oplocení, a nelze tak ani souhlasit s námitkou žalobců, že stavební úřad nepřihlédl ke skutečnému stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).

[8] Žalovaný rovněž nesouhlasil s okruhem námitek žalobců, kterými poukazoval na to, že stavební úřad nepřihlédl ke všem jejich uplatněným námitkám v průběhu vedeného správního řízení. Z předloženého správního spisu naopak žalovaný zjistil, že stavební úřad se všemi vznesenými námitkami zabýval, což vyplývá i z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí. K okruhu odvolacích námitek, směřujících k porušení zásady legality, legitimního očekávání a též namítajících nepřihlédnutí k Listině základních práv a svobod a k mezinárodním úmluvám ve smyslu § 2 odst. 1 a 4 správního řádu žalovaný uvedl, že k těmto obecně citovaným námitkám žalobci jakkoliv neupřesnili konkrétní skutkové okolnosti, na základě kterých vůči sobě pocítují porušení právních předpisů nebo nepřihlédnutí k těmto právním předpisům. Bez uvedení konkrétních skutkových okolností a výtek, není možné zaujmout konkrétní stanovisko k dané námitce a konkrétně ji posoudit.

[9] K požadavkům žalobců, aby stavební úřad nechal na vlastní náklady od oprávněné geodetické organizace vytyčit hranice mezi pozemky p. č. a v k. ú. X podle dokumentace uložené na katastrálním úřadě, dále k okruhu námitek týkajících se majetkových či vlastnických práv a zpochybnění průběhu společné hranice mezi uvedenými pozemky, žalovaný konstatoval, že se v samé podstatě jedná o zpochybnění průběhu společné hranice mezi jednotlivými sousedními pozemky, a to včetně námitek případných staveb na „cizích“ pozemcích. V takovém případě jde o námitky, které se svým charakterem týkají občanskoprávních soudních řízení. Prokázání majetkoprávních vztahů v daném území je možné pouze soudní cestou v občanskoprávním řízení a stavební úřad k takovým úkonům není kompetentní. V rámci přezkoumávaného správního řízení současně nelze ani požadovat vytyčení hranice pozemků na náklady stavebního úřadu, a to z důvodu jeho dřívějšího rozhodnutí o odstranění staveb hospodářských budov.

[10] V souvislosti s odvolací námitkou o porušení § 50 odst. 4 správního řádu žalovaný v obecných souvislostech odkázal na již shora uvedené. V návaznosti na toto ustanovení dále poukázal na to, že stavební úřad v posuzované věci postupoval rovněž v souladu s § 36 odst. 1 a 3 správního řádu a všem účastníkům řízení dal možnost před vydáním napadeného rozhodnutí se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Žalovaný rovněž poukázal na to, že z textu odvolání žalobců není zřejmé, s jakým konkrétním návrhem se stavební úřad nevypořádal, přičemž platí, že pokud odvolatelé k uplatněné námitce neuvedou konkrétní skutkové okolnosti, není pak možné v uvedené věci zaujmout konkrétní stanovisko k uplatněné námitce a konkrétně ji posoudit. Žalovaný rovněž poukázal na to, že strukturu rozhodnutí (odůvodnění) přizpůsobil podanému odvolání žalobců a uplatněným námitkám dle jejich jednotlivých částí. Současně zdůraznil, že nelze v odůvodnění rozhodnutí reagovat na každou jednotlivou větu uvedenou žalobci v odvolání. Připomněl, že i stavební úřad ve svém rozhodnutí reagoval na námitky žalobců podané v rámci správního řízení. Žalovaný doplnil, že v námitkách žalobců nebyl uveden žádný důkaz, který by vyvrátil zajištěné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, které měl stavební úřad v průběhu správního řízení k dispozici, a na základě kterých také rozhodl o tom, že předmětnou stavbu oplocení nenařídil k odstranění.

[11] Závěrem žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že ačkoliv se stavební úřad dopustil výše citovaných nepřesností ve věci určení účastníků řízení v souvislosti s vlastnickými právy k nemovitostem, nebylo nutné jeho rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit k novému projednání.

Žalovaný respektoval zásadu rychlosti a hospodárnosti správního řízení, přičemž postupoval tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a aby dotčené osoby byly co nejméně zatěžovány. Proto žalovaný nepřesnosti v určení účastníků řízení odstranil změnou prvostupňového rozhodnutí tak, jak bylo výše uvedeno. Jelikož jinak nebyly zjištěny žádné skutečnosti odůvodňující zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, odvolání žalobců zamítl a ve zbytku prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. Současně upřesnil, že účastníky správního řízení jsou: B. G., Ing. F. B. a H. B.

II. Obsah žaloby

[12] Ve včas podané žalobě žalobci uvedli, že důvodem podání jejich žaloby je skutečnost, že žalovaný nezavázal podřízený stavební úřad k nápravě jeho pochybení z roku 1986, kdy vydal rozhodnutí, jenž mělo za následek odstranění hranic z terénu u pozemků st. p. č. ... v k. ú. Mor. Budějovice (ve vlastnictví žalobců), a dále že potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí, kterým nebylo nařízeno odstranění stavby oplocení.

[13] V roce 1986 vydal stavební úřad rozhodnutí, na jehož základě byly na ulici Veverkova a Nerudova odstraněny hospodářské budovy za účelem výstavby nových rodinných domů. Na sousedním pozemku p. č. (od pozemku žalobců) byla odstraněná budova, jenž vyznačovala v terénu hranice mezi pozemkem žalobců (p. č. ...) a sousedními pozemky p. č. a Za odstranění hranic mezi pozemky v terénu je zodpovědný stavební úřad, který před vydáním rozhodnutí v roce 1986 (o odstranění hospodářských budov) porušil povinnost uvedenou v § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád z roku 1967“). Podle uvedeného ustanovení byl povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Jelikož dosud nejsou v terénu obnoveny hranice pozemků od oprávněné geodetické organizace, nemohou si žalobci oplotit pozemek ve skutečných hranicích. Jsou tak omezeni ve vlastnických právech a na jejich pozemek je volný přístup. Z tohoto důvodu žalobci po stavebním úřadu požadovali nápravu jeho pochybení z roku 1986 tím, že nechá na vlastní náklady od oprávněné geodetické organizace vytyčit hranice mezi pozemky p. č. ... a v k. ú. X.

[14] Majitelé sousedních pozemků p. č. a si sami vytyčili hranice svých pozemků v terénu. Žalobci s tímto nesouhlasili, neboť uvedené osoby nemají odborné vzdělání. Vlastníci sousedního pozemku p. č. v k. ú. X manželé G. podali u Okresního soudu v Třebíči občanskoprávní žalobu, kterou směřovali vůči žalobcům, aby jim byla stanovena povinnost postavit plot na hranici, kterou si v terénu sami určili. Žaloba byla zamítnuta. V průběhu soudního řízení byl vypracován znalecký posudek č. 151/1992 ze dne 29. 10. 1993, který měl vytyčit hranice mezi pozemkem žalobců a sousedním pozemkem p. č. v k. ú. X. Ačkoliv stavební úřad a sousedé žalobců neuznávají hranici vytyčenou soudním znalcem, žalobci se tohoto znaleckého posudku ze dne 29. 10. 1993 dovolávají jako důkazu. Žalobci tvrdí, že hranice vytyčené pracovníkem stavebního úřadu v roce 1991 a manželi G. jsou v rozporu s hranicemi evidovanými v katastru nemovitostí. Rozdíl mezi hranicí vytyčenou soudním znalcem a hranicí vytyčenou manželi G. činí 153 cm. Manželé G. užívají značnou část pozemku st. p. č. v k. ú. X, který je ve vlastnictví žalobců.

[15] Po ukončeném soudním řízení nebylo obnoveno přerušené správní řízení a manželé G. požádali o vydání stavebního povolení na stavbu oplocení. Manželé G. nenechali vytyčit

hranice mezi pozemky p. č. a od oprávněné geodetické organizace, jak to žalobci požadovali. Manželé G. se opětovně obrátili s občanskoprávní žalobou na Okresní soud v Třebíči, přičemž žádali o určení, že část pozemku st. p. č. v k. ú. X (ve vlastnictví žalobců), který dosud užívají, nabyli vydržením. Tato žaloba byla později vzata zpět.

[16] Manželé G. zahájili bez stavebního povolení výstavbu oplocení na pozemku žalobců. Znalecký posudek ze dne 29. 10. 1993 je důkazem toho, že stavba oplocení probíhala na pozemku žalobců. Žalobci dále podrobně popisovali průběh správního řízení, jak již byl vyložen v předchozím článku tohoto rozsudku. K tomu podrobně citovali jednotlivé pasáže z napadených správních rozhodnutí a z podkladů založených ve správním spise. Manželé G. ohlásili v červnu 2006 výstavbu drobné stavby a stavební úřad jim následně sdělením ze dne 14. 6. 2006 potvrdil, že proti takto ohlášené drobné stavbě na jejich pozemku p. č. v k. ú. X nemá námitek. Stavební úřad po manželích G. nepožadoval, aby prokázali, že hranice, jenž si v terénu vytyčili, odpovídají skutečné hranici mezi pozemky evidované na katastrálním úřadě. Vzhledem k vyslovenému souhlasu stavebního úřadu, s nímž žalobci nesouhlasili, byl podán proti souhlasu stavebního úřadu podnět žalobců, a současně žalobci prohlásili, že chtějí být účastníky správního řízení, neboť může být zasaženo do jejich vlastnického práva. Dále podávali návrhy na doplnění dokazování (pozn. soudu: bez upřesnění) a dále podnět k výkonu státního stavebního dohledu. Dále žalobci shrnuli, že ve věci podali několik správních žalob (v roce 2007 a 2009), směřujících proti rozhodnutí krajského úřadu, a také žalobu na ochranu před nečinností žalovaného.

[17] Po zrušení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 22. 9. 2009 rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca 217/2009-87 (potvrzeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 76/2012-35), žalobci očekávali, že žalovaný provede nápravu tím, že zaváže stavební úřad k nápravě jeho pochybení z roku 1986. To však žalovaný neučinil a v roce 2014 stavební úřad zahájil správní řízení o odstranění neexistujícího oplocení na pozemku st. p. č. v k. ú. X. K tomu žalobci odkázali na rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2014, jímž potvrdil usnesení stavebního úřadu ze dne 1. 7. 2014. V uvedených rozhodnutích mělo být oplocení mezi pozemky umístěno na pozemku st. p. č. v k. ú. X. Výše uvedeného se žalobci dovolávali již v protokolu ze dne 30. 4. 2015. Podle názoru žalobců bylo oplocení postaveno manželí G. na pozemku žalobců. Rovněž v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca 217/2009-87, nebyla uvedená stavba oplocení na pozemku st. p. č. v k. ú. X. Tímto rozsudkem přitom je stavební úřad a žalovaný vázán. Oplocení nebylo postaveno na pozemku st. p. č. v k. ú. X, tedy na pozemku ve vlastnictví manželů G.

[18] Žalobci dále v žalobě ocitovali v plném rozsahu část napadeného rozhodnutí žalovaného, konkrétně druhý a třetí odstavec strany 8 citovaného rozhodnutí, v němž se žalovaný zabýval okruhem odvolacích námitek žalobců a rovněž jimi používanými obsáhlými citacemi z jednotlivých rozhodnutí a jiných podkladů založených ve správním spise. Žalobci však použili rozsáhlé a doslovné citace druhého a třetího odstavce osmé strany napadeného rozhodnutí z toho důvodu, aby uvedli, že s názorem žalovaného nesouhlasí, neboť dle jejich názoru nepřihlédl k jimi uplatněným námitkám a důkazům v odvolání ze dne 20. 5. 2015. Žalobci v žalobě nijak nekonkretizovali, k jakým jejich námitkám a návrhům důkazů žalovaný nepřihlédl, místo toho se pustili znova do obsáhlé citace obsahu protokolu ze dne 30. 4. 2015 (v němž se měl žalobce a) dovolávat neexistence oplocení na pozemku p. č. v k. ú. X, o čemž mělo dle názorů žalobců svědčit jednak rozhodnutí krajského úřadu ze dne 3. 11. 2014, a jednak rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca

217/2009-87). Dále citovali obsah rozhodnutí krajského úřadu ze dne 3. 11. 2014 (jenž potvrdil prvostupňové procesní usnesení ze dne 1. 7. 2014, kterým byla účastníkům řízení stanovena lhůta pro podání svých návrhů a vyjádření se k podkladům rozhodnutí v řízení o odstranění stavby, a v němž bylo mj. uvedeno „oplocení mezi pozemky“ na pozemku p. č. v k. ú. X, provedeného bez stavebního povolení či ohlášení), a dále provedli citaci rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca 217/2009 (citace zejména strany 2 a 3 rozsudku, kde správní soud provedl dosavadní rekapitulaci průběhu správního řízení a argumentace účastníků řízení). Nakonec žalobci provedli citaci strany 9 uvedeného rozsudku, kde správní soud vytkl žalovanému vady rozhodnutí odvolacího orgánu, v němž musí být uvedeny rozhodovací důvody a pokud vyčerpávajícím způsobem nedojde k vypořádání se s námitkami žalobce, pak jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobci měli za to, že jelikož se žalovaný nezabýval všemi jejich námitkami uvedenými v odvolání, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a rovněž došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, proto soud napadené rozhodnutí zrušil. Z provedené obsáhlé citace žalobci činí závěr, že především obsah rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. 29 Ca 217/2009, dokazuje, že „oplocení mezi pozemky“ na pozemku st. p. č. 180/2 v k. ú. X, provedené bez stavebního povolení či ohlášení, neexistuje.

[19] Žalobci dále namítali, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 správního řádu, protože porušil povinnost stanovenou v § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť nepřihlédl k rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. 29 Ca 217/2009, kterým je při svém rozhodování vázán. Dále žalovaný porušil § 3 správního řádu, neboť žalovaný vydal rozhodnutí, které je v rozporu se skutečným stavem věci. Žalovaný totiž nepřihlédl k důkazům, které dokazují, že oplocení na pozemku p. č. v k. ú. X nebylo manželi G. postaveno (pozn. soudu: žalobci sice v tomto odkazují na jejich odvolání z 20. 5. 2015 a na obsah rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. 29 Ca 217/2009, avšak obě odkazované listiny nemohou takový závěr prokázat). Žalobci dále namítali, že žalovaný porušil § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nezdůvodnil, proč nepřihlédl k námitkám a návrhům důkazů žalobců uvedeným v jejich odvolání z 20. 5. 2015 (pozn. soudu: žalobci opět nekonkretizovali ke kterým jejich námitkám a důkazům žalovaný nepřihlédl).

[20] Žalobci dále provedli rozsáhlou citaci strany 8 (poslední odstavec) a strany 9 (první odstavec) napadeného rozhodnutí žalovaného. V uvedených pasážích se žalovaný věnoval vypořádání odvolací námitky žalobců, týkající se nicotnosti prvostupňového správního rozhodnutí (soud zopakoval argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí ve článku I. tohoto rozsudku). Žalobci zopakovali argumentaci žalovaného doslovnou citací příslušných pasáží napadeného rozhodnutí jen proto, aby uvedli svůj nesouhlas s touto argumentací žalovaného k námitce nicotnosti. Žalobci k tomu dále zopakovali, že oplocení na pozemku parcelního čísla 180/2 v k. ú. X nebylo postaveno manželi G., což má vyplývat z odvolání žalobců ze dne 20. 5. 2015 a z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca 217/2009, kterým byl žalovaný vázán. I v souvislosti s tvrzenou nicotností prvostupňového správního rozhodnutí žalobci dále namítali, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl k obsahu rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. 29 Ca 217/2009, dále nepřihlédl ke skutečnému stavu věci a nezdůvodnil, proč nepřihlédl k námitkám a důkazům žalobců, uvedeným v jejich odvolání (pozn. soudu: žalobci opět v žalobě neupřesnili, ke kterým jejich námitkám a důkazům žalovaný nepřihlédl).

[21] Žalobci dále v žalobě provedli doslovnou citaci strany devět, odstavce druhého a třetího napadeného rozhodnutí žalovaného, v nichž se žalovaný zabýval odvolacími námitkami žalobců, přičemž uvedl, že se všemi řádně zabýval. K okruhu námitek směřujících k porušení zásady legality, legitimního očekávání, nepřihlédnutí k Listině základních práv a svobod a k mezinárodním úmluvám žalovaný uvedl, že nebylo možno se těmito námitkami konkrétně zabývat, neboť žalobci neuvedli jakékoliv konkrétní skutkové okolnosti, na jejichž základě pociťují vůči sobě porušení právních předpisů. Žalobci v žalobě projevili nesouhlas s touto argumentací žalovaného, neboť je v rozporu s obsahem jejich odvolání ze dne 20. 5. 2015. V něm bylo podle žalobců k porušení zásady legality uvedeno, že stavební úřad nepřihlédl k Listině základních práv a svobod a k mezinárodním úmluvám tak, jak to bylo jeho povinností dle § 2 odst. 1 správního řádu. K tomu žalobci ještě namítali, podle svého tvrzení, že stavební úřad je pro ně zodpovědný za odstranění hranic mezi pozemky z terénu, a že dosud nejsou tyto hranice obnoveny, pročež nemohou oplotit jejich pozemek na skutečných hranicích. Z takto provedené argumentace již v odvolání žalobci dovodili, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno v rozporu s veřejným zájmem – nebylo přihlédnuto k vlastnickému právu žalobců, jehož ochrana je zaručena čl. 11 Listiny základních práv a svobod a dále mezinárodními úmluvami, kterými je Česká republika vázána. V odvolání poukázali žalobci také na to, že od roku 1986 požadují po stavebním úřadu, aby nechal na své náklady vytyčit hranice mezi jednotlivými pozemky. Vyhodnocením námitek žalobců na straně 9 (odst. 2. a 3.) napadeného rozhodnutí žalovaný porušil § 2 odst. 1, § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke skutečnému stavu věci ani k ústavně zaručenému právu žalobců na ochranu vlastnictví a nezdůvodnil, proč nepřihlédl k námitkám a důkazům žalobců uvedeným v jejich odvolání (pozn. soudu: žalobci opět neupřesnili, k jakému stavu věci podle jejich názoru žalovaný nepřihlédl a dále, k jakým námitkám a důkazům žalovaný nepřihlédl).

[22] Žalobci dále doslovně citovali 4. odstavec strany 9 napadeného rozhodnutí žalovaného, v němž se žalovaný vyjadřoval k problematice zpochybnění průběhu společných hranic mezi jednotlivými sousedními pozemky, a jelikož jde o prokazování majetkoprávních vztahů, je možné je řešit pouze občanskoprávní soudní cestou, k čemuž není stavební úřad kompetentní. Žalobci však s takovým závěrem v žalobě nesouhlasili s tím, že již ve svém odvolání namítali, že stavební úřad porušil při vydání rozhodnutí v roce 1986 svoji úřední povinnost, když nechal odstranit budovy vyznačující hranice pozemků, čímž porušil i povinnost uvedenou v § 32 odst. 1 správního řádu z roku 1967, podle něhož byl povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady. Vzhledem k závěrům žalovaného o občanskoprávním charakteru uvedené problematiky, žalobci z toho dovodili, že žalovaný porušil § 3 správního řádu, protože nepřihlédl ke skutečnému stavu věci (konkrétně, že stavební úřad porušil svoji povinnost dle § 32 odst. 1 správního řádu z roku 1967 již v roce 1986, a že v návaznosti na to žalobci nemohou užívat svůj pozemek, neboť jej užívají majitelé sousedního pozemku). Dále žalobci namítali, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, neboť dosud nevyhověl jejich požadavku na to, aby zavázal stavební úřad k nápravě jeho pochybení z roku 1986 a nechal na své náklady vytyčit hranice mezi několika sousedními pozemky. K tomu znovu žalobci zopakovali, že pozemek nelze oplotit, neboť nejsou vytyčeny hranice pozemku, přičemž na uvedený pozemek je dlouhodobě volný přístup a žalobci jsou tak omezeni v jeho užívání, neboť jej užívají majitelé sousedního pozemku. Žalobci dále namítli, že žalovaný porušil § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nezdůvodnil, proč nepřihlédl k jejich námitkám a důkazům uvedeným v odvolání (pozn. soudu: žalobci opět neupřesnili k jakým námitkám a důkazům žalovaný nepřihlédl).

[23] Žalobci dále namítali, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu, tedy aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále namítli, že byla porušena zásada legality dle § 2 odst. 1 správního řádu, tedy povinnost správních orgánů postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Podle žalobců byla dále porušena zásada legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, tedy aby správní orgány dbaly o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu. Žalobci také namítali porušení § 50 odst. 4 správního řádu žalovaným, neboť nezdůvodnil, proč nepřihlédl k námitkám a důkazům, které žalobci uvedli v odvolání (pozn. soudu: žalobci neupřesnili, ke kterým námitkám a důkazům žalovaný nepřihlédl). Žalovaný měl ve věci zhodnotit podklady rozhodnutí.

[24] Žalobci závěrem uvedli, že v řízení prokázali, že oba správní orgány porušily své úřední povinnosti a nepostupovaly v souladu se správním řádem. Sporná záležitost však nebude ukončena ani v dohledné době, neboť stavební úřad vydává rozhodnutí o neexistující stavbě oplocení a žalovaný tato rozhodnutí potvrzuje. Nejistota žalobců může být ukončena pouze tím, že stavební úřad napraví své pochybení z roku 1986 a nechá na vlastní náklady vytyčit hranice mezi jednotlivými pozemky. Vzhledem ke skutečnostem, uváděným žalobci v žalobě, je nárok žalobců na nápravu pochybení správního orgánu z roku 1986 oprávněný. Žalobci proto závěrem soudu navrhl, aby zrušil obě napadená správní rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[25] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zcela odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, kde pro větší přehlednost a komplexnost řešené věci shrnul dosavadní průběh podstatných správních úkonů a událostí týkajících se dané věci. Žalovaný dále podotkl, že námitky žalobců v textu žaloby se opakují a navzájem prolínají (stejně tomu bylo i u podaného odvolání), přičemž některé směřují pouze k procesnímu postupu v řízení o odstranění stavby, popř. k majetkoprávním vztahům mezi jednotlivými účastníky řízení. Vzhledem k obsáhlosti řešené věci, co do historického průběhu správního řízení a obsáhlosti podání žalobců, zopakoval ve věci podstatné skutečnosti (vůči uplatněným žalobním důvodům).

[26] K požadavku žalobců, aby stavební úřad nechal na vlastní náklady vytyčit hranice mezi pozemky p. č., a v k. ú. X podle dokumentace na katastrálním úřadu, a dále obecně k okruhu námitek týkajících se vlastnických práv či zpochybnění společné hranice mezi jednotlivými pozemky, žalovaný obecně konstatoval, že jde o námitky, které svým charakterem spadají do občanskoprávního soudního řízení. Prokázání majetkoprávních vztahů v daném území je možné pouze občanskoprávní cestou u soudu a stavební úřad k tomu není kompetentní. Dále má žalovaný za to, že žalobci v tomto řízení nemohou po stavebním úřadu požadovat vytyčení hranic pozemků na jeho náklady z důvodu dřívějšího odstranění hospodářských staveb (požadavek žalobci zmínili na čtyřech místech žaloby), protože toto nesouvisí s nyní přezkoumávaným správním řízením o odstranění stavby oplocení. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobců v tom, že je jeho povinností, aby v rámci projednávaného řízení zajistil prostřednictvím stavebního úřadu obnovení hranice v terénu mezi uvedenými pozemky. Žalovaný k tomu opět uvedl, že prokazování vlastnických či

majetkoprávních vztahů v území je možné pouze občanskoprávní soudní cestou a stavební úřad či žalovaný k tomu nejsou kompetentní.

[27] Pokud žalobci poukazovali na porušení zásady legality, legitimního očekávání, nepřihlédnutí k Listině základních práv a svobod a k mezinárodním úmluvám ve smyslu jejich povinnosti dle § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, pak k tomu žalovaný uvedl, že tyto námitky žalobců nebyly jakkoliv upřesněny konkrétními skutkovými okolnostmi, na základě kterých vůči sobě pocítují porušení právních předpisů či nepřihlédnutí k těmto předpisům. Bez uvedení konkrétních skutkových okolností nebylo možné konkrétně uvedené námitky posoudit a zaujmout k nim stanovisko. Obdobné se týká namítaného porušení § 50 odst. 4 správního řádu, k němuž žalobci neuvedli jakékoliv konkrétní skutkové okolnosti. V souvislosti s tímto ustanovením žalovaný dále uvedl, že stavební úřad ve věci postupoval v souladu s § 36 odst. 1 a 3 správního řádu a dal účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. K tomu žalovaný opět zdůraznil, že z textu podaného odvolání žalobců nebylo zřejmé, s jakým konkrétním návrhem se stavební úřad nevypořádal, a současně žalobci neuvedli konkrétní skutkové okolnosti k upřesnění této námitky, proto nebylo možné, aby k tomu žalovaný zaujal při vypořádání této námitky konkrétní stanovisko (odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 56/2007, podle něhož nese odpovědnost za rozsah odvolacího přezkumu odvolatel).

[28] Pokud žalobci argumentovali nicotností rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 5. 5. 2015 z toho důvodu, že stavba oplocení v terénu neexistovala či neexistuje, pak k tomu žalovaný odkázal na dikci § 77 odst. 1 a 2 správního řádu. V dané věci však nenastal žádný z důvodů uvedených v citovaném § 77, a proto nelze souhlasit s názorem žalobců, že rozhodnutí stavebního úřadu je nicotné.

[29] K namítané neexistenci stavby oplocení v terénu žalovaný uvedl svůj nesouhlas, neboť existence této stavby (byť nelegální) byla zjištěna k ústnímu podnětu žalobců stavební úřadem při místním šetření dne 16. 5. 2006. Tvrzení žalobců o neexistenci stavby oplocení je rozporné s některými jejich předchozími stanovisky v daném řízení, když například namítali, že předmětné oplocení není postaveno v takové vzdálenosti od skutečné hranice mezi oběma dotřenými pozemky (p. č. 180/2 a 180/3), jak by mělo být. Naopak žalovaný vzal za prokázané, že v současné době již předmětná stavba oplocení neexistuje, neboť byla stavebníky kompletně odstraněna, což je zřejmé z protokolu ze dne 9. 2. 2015 a z připojené fotodokumentace. Jelikož bylo nad vši pochybnost prokázáno, že předmětné oplocení bylo odstraněno v plném rozsahu, vydal stavební úřad dne 5. 5. 2015 rozhodnutí o nenařízení odstranění stavby oplocení, neboť stavba oplocení byla v plném rozsahu odstraněna. Nebylo tak možné ani souhlasit s odvolací námitkou žalobců, že stavební úřad v řízení nepřihlédl ke skutečnému stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).

[30] K namítané nečinnosti žalovaného odkázal žalovaný na neúspěšnost správních žalobců na ochranu proti nečinnosti, neboť jednu ze žalob Krajský soud v Brně odmítl usnesením ze dne 26. 4. 2013, č. j. 29 A 21/2013-26 (žaloba ze dne 25. 3. 2013 ve věci sp. zn. OUP 20/2007-Ko-8), a dále usnesením ze dne 29. 11. 2013, sp. zn. 29 A 28/2013, soud zastavil řízení o žalobě žalobců ze dne 31. 5. 2013 (ve věci výše uvedené).

[31] V části III. žaloby žalovaný uvedl, že zde žalobci napadají rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2014, kterým potvrdil usnesení stavebního úřadu ze dne 1. 7. 2014. Stavební úřad tímto rozhodnutím pouze účastníkům prohlásil lhůtu, do kdy se mohou vyjádřit k podkladům

rozhodnutí a učinit své návrhy v řízení o odstranění stavby oplocení (viz blíže spisový materiál stavebního úřadu).

[32] Závěrem žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí řádně posoudil odvolání podané žalobci, přičemž strukturu odůvodnění svého rozhodnutí přizpůsobil okruhu uplatněných námitek, protože v textu odůvodnění rozhodnutí nelze reagovat na každou jednotlivou větu uplatněnou v odvolání, zvláště při takto rozsáhlém odvolání, jak jej uplatnili žalobci. K tomu žalovaný poznamenal, že obdobně nelze podrobně reagovat na jednotlivé věty uplatněné žalobci v podané žalobě. Rovněž stavební úřad ve svém rozhodnutí reagoval řádně na námitky uplatněné žalobci v rámci správního řízení. Přitom v námitkách žalobců nebyl uveden jakýkoliv důkaz, který by vyvrátil podklady pro vydání prvostupňového správního rozhodnutí (i odvolacího rozhodnutí), které měl stavební úřad v průběhu správního řízení k dispozici a na jejichž základě rozhodl o tom, že nelze nařídit odstranění stavby oplocení, protože tato stavba již fyzicky neexistuje a byla odstraněna v plném rozsahu.

[33] Žalovaný proto soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobců

[34] V podání ze dne 8. 2. 2016 (doručeno krajskému soudu dne 9. 2. 2016) žalobci reagovali na vyjádření žalovaného k žalobě s tím, že s obsahem vyjádření žalovaného nesouhlasili. V podání především zopakovali své námitky, vyjádření i obsáhlé citace z některých podkladů založených ve správním spise tak, jak je uváděli v žalobě. Zdůraznili, že nesouhlasí se závěrem žalovaného o tom, že prokázání majetkoprávních vztahů je možné pouze občanskoprávní soudní cestou. Dle článku 13 Úmluvy o ochraně lidských práv musí mít každý občan účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností. V případě žalobců došlo podle jejich názoru k porušení čl. 1 Dodatkového protokolu Úmluvy o ochraně lidských práv (pozn. soudu: žalobci však neupřesnili, jaké konkrétní jejich právo bylo porušeno, za jakých skutkových okolností a kdo tak učinil). Porušení povinností zřejmě žalobci spojovali s blíže neupřesněným rozhodnutím stavebního úřadu v roce 1986, a kterým byly odstraněny stavby hospodářských budov v ulici a, které podle názoru žalobců vyznačovaly mj. hranice mezi jejich pozemkem p. č. a sousedními pozemky p. č. a v k. ú. X.

[35] Žalobci dále zmínili znalecký posudek ze dne 20. 10. 1993, kterým nechal na podkladě občanskoprávní žaloby Okresní soud v Třebíči vytyčit hranice mezi pozemkem žalobců p. č. a pozemkem sousedů p. č. v k. ú. X. K tomu z původní žaloby zopakovali, že dle jejich názoru ze znaleckého posudku plyne, že hranice vytyčená pracovníkem stavebního úřadu a majiteli pozemku p. č. je v rozporu s hranicemi evidovanými na katastrálním úřadu. Rozdíl mezi vytyčenou hranicí soudním znalcem a hranicí pozemku vytyčenou manželi G. je 153 cm. Stavební úřad, žalovaný ani manželé G. neuznávají hranici pozemku vytyčenou soudním znalcem ve znaleckém posudku. Přitom od roku 1993 do současnosti nebyl tento znalecký posudek zpochybněn jiným znaleckým posudkem nebo oprávněnou geodetickou organizací.

[36] V replice žalobci poprvé zmínili porušení § 2 odst. 3 správního řádu (pozn. soudu: bez upřesnění, kdo toto porušení měl způsobit). Žalobci k tomu ještě doplnili, že protože nemohou

oplotit jejich pozemek p. č. na skutečných hranicích, pak nemohou pokojně užívat jejich majetek, čímž je zasaženo do jejich vlastnického práva (pozn. soudu: námitka porušení § 2 odst. 3 správního řádu byla poprvé uplatněna až v replice žalobců ze dne 9. 2. 2016, a tedy po dvouměsíční lhůtě k podání správní žaloby dle § 72 odst. 1 a 4 s.ř.s.).

[37] Žalobci opět poukazovali na nicotnost rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 5. 5. 2015, přičemž nesouhlasili s důvody uváděnými žalovaným o tom, že takovou nicotnost neshledal. Podle žalobců nebylo oplocení na pozemku st. p. č. v k. ú. X nikdy postaveno, což podle nich dokazuje znalecký posudek ze dne 29. 10. 1993. Jelikož stavební úřad ani žalovaný opět nepřihlédl ke skutečnému stavu věci, tedy že znalecký posudek ze dne 29. 10. 1993 dokazuje, že oplocení nebylo na pozemku p. č. nikdy postaveno, porušili § 3 správního řádu. Dále porušili § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nezdůvodnil, proč nepřihlédl k této námitce a k důkazu (znaleckému posudku ze dne 29. 10. 1993). Logicky nelze rozhodovat o něčem, co neexistuje, přitom stavebním úřadem bylo opakovaně v této věci rozhodováno o oplocení, které nebylo postaveno. Své tvrzení žalobci opírají o znalecký posudek ze dne 29. 10. 1993, který dokazuje, že oplocení na pozemku p. č. nebylo postaveno. Jelikož v této věci nebyla dána existence skutkového stavu (existence plotu postaveného na pozemku p. č.), bylo vydáno stavebním úřadem nicotné rozhodnutí.

[38] Závěrem žalobci uvedli, že žádný ze správních orgánů nemá zájem na nápravě vzniklé situace, a že svými rozhodnutími žalobce nutí, aby akceptovali hranice pozemku, které si vyměřili sami sousedé. Žalobcům tak vzniká majetková újma ve spojitosti s nemožností plnohodnotně užívat majetek, a současně i újma nemateriální. Jejich vlastnické právo je potlačeno z toho důvodu, že část pozemku je užívána sousedy, na nemalé části pozemku je složen stavební materiál pro budoucí oplocení, zbylá zemědělská půda leží ladem navršená na dalším pozemku, přitom na pozemky je volný vstup. Žalobci jsou neustále nuceni vynakládat další prostředky na ochranu svých práv. Žalobci proto uvedli, že trvají na svém návrhu a žádají o zrušení obou správních rozhodnutí.

V. Jednání soudu dne 7. 11. 2017

[39] Při nařízení jednání setrvali účastníci řízení na svých dosavadních návrzích a uplatněné argumentaci. Žalobce a) opětovně ve věci uplatnil námitku podjatosti proti členům senátu. Z takto uplatněné námítky podjatosti při jednání vyplynulo, že je podána s ohledem na předchozí rozhodovací činnost soudců jmenovaného senátu. Z obsahu § 8 odst. 1 s.ř.s. však vyplývá, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Zpochybňovat rozhodnutí soudu je možné, avšak k tomu slouží opravné prostředky (jsou-li přípustné), nikoliv však námitka podjatosti. Z námítky podjatosti nyní uplatněné u soudního jednání neplyne nic, na základě čehož by bylo možno pochybovat o podjatosti členů senátu, přičemž tyto skutečnosti nevyplývaly ani ze soudního spisu. Soud přítomného žalobce a) rovněž upozornil, že jde jednak o námitku podjatosti opožděnou (uplatněnou až u soudního jednání, když vzhledem k zaslání poučení o složení senátu a o možnosti uplatnění námítky podjatosti tak měli učinit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděli – poučení zasláno žalobcům dne 13. 11. 2015), a jednak opakovaně uplatňovanou, když o dvou takto uplatněných námitkách podjatosti v nyní projednávané věci již pravomocně rozhodl Nejvyšší správní soud, a to tak, že soudci tohoto senátu (JUDr. Zuzana Bystřická, JUDr. Kateřina

Mrázová, Ph.D, a Mgr. Petr Pospíšil) nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí v této věci (viz usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. Nao 314/2015-48, a ze dne 9. 11. 2016, č. j. Nao 238/2016-78). Krajský soud proto uvedenou věc projednal a rozhodl o ní při nařízeném jednání.

VI. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[40] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí stavebního úřadu, včetně řízení předcházejících jejích vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[41] Předmětem soudního přezkumu učinili žalobci správní řízení o odstranění stavby oplocení mezi pozemky p. č. a v k. ú. X za rodinným domem v v Moravských Budějovicích, postaveného bez ohlášení či stavebního povolení, a současně v něm vydaná rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného.

[42] Ze správního spisu soud zjistil, že oplocení budované manžely G. mezi pozemky p. č. ... a v k. ú. X (jehož nelegální budování žalobci oznámili stavebnímu úřadu) bylo v plném rozsahu odstraněno. O tom nejprve informovali stavební úřad manželé G. dne 11. 6. 2014, že provizorní plot byl odstraněn. Po úmrtí jednoho ze stavebníků (a spoluvlastníků pozemku p. č.) pana S. G., vyzval stavební úřad pozůstalou manželku paní B. G. ke kontrolní prohlídce stavby, o čemž byl sepsán dne 9. 2. 2015 protokol a pořízena fotodokumentace místa. Kontrolní prohlídkou stavby stavební úřad ověřil skutečný stav. Z protokolu sepsaného dne 9. 2. 2015 při kontrole stavu oplocení v místě stavby a z fotodokumentace při tomto úkonu pořízené vyplývá, že předmětná stavba oplocení mezi pozemky p. č. a byla stavebníky v plném rozsahu odstraněna. Proti tomuto faktickému zjištění žalobci v průběhu správního řízení ničeho nenamítali. Z výše uvedeného vyplývá, že stavební úřad provedl nezbytné úkony pro zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Bylo nepochybně zjištěno, že předmětná stavba oplocení mezi pozemky p. č. st. a v k. ú. X v současné době již neexistuje. Tato skutečnost byla také důvodem pro vydání rozhodnutí stavebního úřadu o nenařízení odstranění stavby oplocení dne 5. 5. 2015, protože stavba již fyzicky neexistuje, byla odstraněna v plném rozsahu. Krajský soud v Brně k tomu doplňuje, že pokud v průběhu řízení dojde k nápravě z iniciativy stavebníka a spornou stavbu odstraní, pak stavební úřad, jak to učinil i v této věci, ukončí správní řízení meritorním rozhodnutím s výrokem, že odstranění stavby se nenařizuje. V tomto rozsahu také potvrdil žalovaný v souladu s právními předpisy a závaznými názory správních soudů z předchozích řízení v této věci prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu.

[43] Dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 platí, že stavební úřad nařídí vlastníku stavby odstranění stavby postavené bez stavebního povolení či ohlášení. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží doklady vyžádané stavebním úřadem, a to v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

[44] Shora uvedenou dikcí stavebního zákona se řídil v této věci stavební úřad i žalovaný. Účelem zahájeného řízení o odstranění stavby bylo uvedení právního a skutečného stavu do souladu, a to buď nařízením odstranění stavby oplocení, nebo vydáním dodatečného stavebního povolení na tuto stavbu. Za tím účelem provedl stavební úřad úplné dokazování, včetně místního šetření v místě stavby oplocení za účelem zjištění skutečného stavu. Jelikož prohlídkou ze dne 9. 2. 2015 zjistil, že stavba již fakticky neexistuje a byla v plném rozsahu odstraněna, nebylo důvodné ani hospodárné dále projednávat odstranění takové stavby. Jelikož nebylo možné v této věci zastavit řízení (viz výklad a rozsudky shora) a současně bylo třeba zjistit stav oplocení, resp. oznámené odstranění stavby, bylo provedeno aktuální šetření na místě samém, a následně rozhodl stavební úřad meritorně tak, že se *odstranění stavby oplocení mezi pozemky nenařizuje*. Ve smyslu stavebního práva tak nejde o nepovolenou stavbu. V dané věci se lze ztotožnit se závěrem stavebního úřadu, že v případech, kdy se nejedná o tzv. „černou stavbu“, neumožňuje stavební zákon ani správní řád zastavit řízení o odstranění stavby, a proto lze judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 5 As 30/2011-93), v případech, kdy nebyly dány důvody pro zahájení řízení o odstranění stavby, aplikovat i na případy, kdy tyto důvody odpadly. Prikazuje-li stavební zákon nařídit odstranění stavby prováděné bez rozhodnutí stavebního úřadu anebo v rozporu s ním, lze současně dospět k závěru, že dovedl-li stavební úřad, že nejde o „černou stavbu“, je oprávněn učinit výrok, kterým odstranění stavby nenařídí. Toto je platné pro právě zkoumaný případ, kdy stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby a v jeho průběhu zjistil, že stavba není nepovolená, resp. nevyžaduje žádné rozhodnutí stavebního úřadu. Vzhledem k úplně zjištěnému skutkovému stavu věci, fakticky ukončil stavební úřad řízení o odstranění stavby vydáním meritorního rozhodnutí, v němž odstranění předmětné stavby nenařídil s odkazem na logický výklad § 88 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 a výše uvedenou judikaturu správních soudů.

[45] Žalobcům nelze přisvědčit v tom, že stavba „Oplocení mezi pozemky“ v terénu nikdy neexistovala, a proto je dle nich rozhodnutí stavebního úřadu nicotným. Ze žaloby a repliky žalobců [včetně ústního podání žalobce a) u jednání] vyplývá, že se neztotožňují s tím, že stavba oplocení byla umístěna na pozemku p. č. st. v k. ú. X (ve vlastnictví B. G.).

[46] K tomuto komplexu žalobních námitek krajský soud uvádí, že nicotnost správního rozhodnutí je upravena v § 77 správního řádu. Podle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný. Další důvody nicotnosti rozhodnutí jsou uvedeny v § 77 odst. 2 správního řádu, podle něhož je nicotné dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud dospěl k závěru, že v nyní posuzované věci nenastal žádný z výše citovaných důvodů nicotnosti, a to jak u prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu, tak u rozhodnutí o odvolání. Správní rozhodnutí byla vydána věcně i místně příslušnými správními orgány a rozhodnutí obsahují po stránce formy i obsahu veškeré náležitosti požadované v § 67, § 68 a § 69 správního řádu, netrpí žádnými vadami, které by je činily vnitřně rozpornými nebo jakkoliv neuskutečnitelnými a ani takovými vadami, pro které by je nebylo možno vůbec považovat za rozhodnutí správních orgánů.

[47] K výše uvedenému krajský soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, podle něhož „je nicotný správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního

orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti.“ Pro úplnost v této otázce krajský soud odkazuje dále na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. IV ÚS 1463/09, podle něhož „je nicotným ve smyslu § 77 správního řádu správní akt, jenž trpí natolik intenzivní a závažnou vadou, že v jejím důsledku dochází k faktické neexistenci samotného správního aktu.“

[48] Pokud žalobci spojovali nicotnost napadeného správního aktu s neexistencí stavby oplocení, resp. jeho neexistencí na pozemku p. č. st. .. v k. ú. X, pak ani v této argumentaci jim nelze přisvědčit. Nejprve soud poukazuje na oznámení o zahájení správního řízení ze dne 25. 5. 2006, podle něhož Městský úřad X, odbor výstavby, oznámil účastníkům předmětného správního řízení zahájení řízení „o odstranění stavby oplocení mezi pozemky p. č. st. a v k. ú. X za rodinným domem v Moravských Budějovicích, postaveného bez ohlášení, případně stavebního povolení na pozemcích p. č. st. ... a v k. ú. X.“ V tomto rozsahu bylo jednoznačně zahájeno řízení o odstranění stavby předmětného oplocení, které bylo umístěno mezi inkriminovanými pozemky p. č. st. a v k. ú. X. Řízení bylo zahájeno ve smyslu § 46 správního řádu, tedy z moci úřední, ačkoliv bylo iniciováno ústním podnětem žalobců. V rozsahu, jak bylo správní řízení zahájeno, tak bylo také vedeno, v uvedeném rozsahu probíhala místní šetření a ústní jednání. Nelze přisvědčit tvrzením žalobců, že stavba oplocení nikdy neexistovala, když sami na její nelegální výstavbu poukazovali. Poukazovali v průběhu správního řízení mj. na to, že stavba předmětného oplocení není činěna v dostatečné vzdálenosti od skutečné hranice mezi oběma dotčenými pozemky p. č. st. a v k. ú. X. Pokud pak měli na mysli, že ve výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu je uveden konkrétně pouze pozemek p. č. st. v k. ú. X, pak se může jednat o drobnou nepřesnost stavebního úřadu, avšak z celého kontextu jeho rozhodnutí, tedy jak výrokové části, tak jeho odůvodnění, rovněž z celého průběhu přezkoumávaného správního řízení, je zřejmé, že se jednalo o stavbu oplocení mezi pozemky p. č. st. a v k. ú. X. V této souvislosti soud ještě poukazuje na dikci podstatné výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu, z níž plyne, že „odstranění stavby **oplocení mezi pozemky** (dále jen „stavba“) na pozemku st. p. č. v k. ú. X se nenařizuje“. Ačkoliv z posledně uvedeného vyplývá konkretizace jen pozemku st. p. č., nelze z toho přesně dovodit, že stavba oplocení byla umístěna pouze na tomto pozemku. Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu na str. 4 shora bylo stavebním úřadem konstatováno, že „oplocení mezi pozemky p. č. st. a v k. ú. X je odstraněno v plném rozsahu“.

[49] I z dalších částí rozhodnutí stavebního úřadu, stejně tak z rozhodnutí žalovaného, vyplývá toliko zjištění, že stavba předmětného oplocení byla odstraněna mezi pozemky p. č. a v k. ú. X. Z Uvedeného vyplývá, že nebyla zjišťována a upřesňována přesná poloha odstraněného oplocení. To by také již postrádalo zcela smysl, když oplocení mezi pozemky bylo v plném rozsahu odstraněno. Předmětem přezkoumávaného správního řízení bylo řízení o odstranění stavby oplocení a nikoliv určování skutečné hranice pozemků. Tuto hranici by bylo ale třeba určit v případě, že by stavba oplocení nadále existovala a její stavebník by chtěl tuto stavbu legalizovat. To však v posuzovaném případě nenastalo, manželé G. ohlásili stavebnímu úřadu plné odstranění stavby oplocení, což následně stavební úřad na místě samém fakticky ověřil. Jelikož v průběhu správního řízení došlo k nápravě z iniciativy stavebníka, který nelegální stavbu odstranil, stavební úřad neměl jinou možnost, než ukončit správní řízení meritorním rozhodnutím s výrokem, že odstranění stavby se nenařizuje. Bylo

by zcela nelogické, vést nadále řízení o odstranění stavby, která již neexistuje, a rovněž rozhodovat o její poloze či přesném umístění od skutečné hranice mezi pozemky. Soud k tomu opět připomíná, že účelem řízení o odstranění stavby je uvedení skutečného stavu stavby do souladu s právním stavem, a to buď nařízením odstranění stavby, nebo vydáním dodatečného stavebního povolení (viz § 88 odst. 1 stavebního zákona a výklad shora). Bylo-li ve správním řízení osvědčeno, že stavba oplocení byla v plném rozsahu odstraněna, nebylo dále důvodné vést takové řízení o jejím odstranění, a proto stavební úřad správně a zcela v souladu se zjištěným skutkovým stavem rozhodl o tom, že odstranění stavby se nenařizuje.

[50] Soud pro úplnost ještě potvrzuje správnost postupu žalovaného, když napravil vadu řízení před prvostupňovým správním orgánem, spočívajícím ve stanoveném okruhu účastníků řízení. Stavební úřad sice postupoval dle sdělení notáře JUDr. T. S. o ukončeném řízení o pozůstalosti po zemřelém S. G., které dle jeho sdělení ze dne 13. 4. 2015 bylo ukončeno se stanovením dědiců paní B. G. (požůstalé manželky) a dcer A. M. a I. N. Odvolací orgán však z aktuálně dostupných podkladů katastru nemovitostí v průběhu odvolacího řízení zjistil, že v době vydání odvoláním napadeného rozhodnutí stavebního úřadu byla jediným vlastníkem rozhodného pozemku st. p. č. v k. ú. X pouze paní B. G. V těchto intencích změnil a napravil prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, z jehož výrokové části vypustil jako účastníky řízení podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu požůstalé dcery paní A. M. a I. N., neboť bylo prokázáno, že v rozhodném období nebyly vlastníky předmětného pozemku st. p. č. v k. ú. X. Provedená změna se nedotkla práv a právem chráněných zájmů skutečných účastníků řízení. Žalovaný tak učinil v rámci zásady hospodárnosti řízení, přičemž soud poukazuje na to, že prvostupňové a druhostupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek a v odvolacím řízení je přípustné napravovat vady vzniklé v řízení před prvostupňovým správním orgánem. Rozhodnutí stavebního úřadu zůstalo v ostatních částech výroku nezměněno, a bylo tak žalovaným v odvolacím řízení potvrzeno.

[51] Žalobci dále v žalobě namítali určitý komplex námitek, který však nemůže souviset s řízením o odstranění stavby oplocení. Žalobci především viní stavební úřad z odstranění hranice pozemků v terénu v roce 1986 na základě blíže nespecifikovaného rozhodnutí s tím, že podle nich porušil povinnost jemu uloženou v § 32 odst. 1 správního řádu z roku 1967, podle něhož měl zjistit úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady. K takové námitce se však zdejší soud nemůže blíže a konkrétně vyjádřit, protože sama tato námitka nebyla upřesněna, není zřejmé, o jaké rozhodnutí správního orgánu se jedná, jakým způsobem souvisí s nyní projednávanou věcí, jak postupoval stavební úřad, ani jakým způsobem měl porušit uvedenou povinnost v § 32 odst. 1 správního řádu z roku 1967. Žalobci dále z tvrzeného porušení povinnosti stavebním úřadem dovozují, že tento v terénu neobnovil hranice mezi pozemky, a proto po něm požadovali, aby na své náklady hranice mezi pozemky vytyčil a to prostřednictvím zajištění geodetického zaměření. K uvedenému konstatuje, že takový požadavek nesouvisí s nyní přezkoumávanou věcí. Vydal-li stavební úřad tvrzené nezákonné rozhodnutí, pak je třeba jej napadnout v jiném řízení příslušnými opravnými prostředky (jsou-li splněny lhůty k podání takového opravného prostředku), byla-li žalobcům způsobena stavebním úřadem nějaká škoda, mohou se proti tomu opět bránit příslušnými prostředky nápravy. Za tím účelem je vhodné si zvolit právního zástupce, který odbornými konzultacemi může žalobcům pomoci s nápravou. Takové právní rady však nemůže poskytovat soud. Tvrdí-li žalobci, že si nemohou oplotit svůj pozemek, pak k tomu soud uvádí, že si mohou vyžádat geodetické zaměření pozemku, požádat stavební úřad o vydání stavebního povolení, případně mohou žádat o souhlas se stavbou přímé sousedy atd. Po splnění zákonných podmínek si pak mohou nemovitost legálně oplotit; povinnosti vlastníka

pozemku či nemovitostí nelze přenášet na jiné osoby či správní orgány, neboť i vlastnictví zavazuje (viz Ústava ČR a Listina základních práv a svobod). Obecně tedy lze konstatovat, že žalobci nemohou po stavebním úřadu požadovat, aby na své náklady zaměřoval vlastnické hranice jejich pozemku. Už vůbec žalobci nemohou požadovat, aby stavební úřad zaměřoval hranice vlastníků sousedních pozemků. Pokud tedy mají žalobci zájem si svůj pozemek oplotit, mohou tak učinit za podmínek stanovených stavebním zákonem a jiných právních předpisů, a to na své náklady.

[52] Žalobci dále v žalobě konstatovali, že nějaké správní řízení je přerušeno, avšak bez upřesnění o jaké řízení se jedná. Soud toto bere jako pouhou konstataci bez uplatnění konkrétní námitky, a proto se k ní nemůže blíže vyjádřit. Žalobci v žalobě dále konstatovali i dvě občanskoprávní soudní řízení před Okresním soudem v Třebíči, ovšem bez uvedení bližších souvislostí s nyní přezkoumávaným správním řízením. Zda bylo nějak rozhodnuto v těchto civilních řízeních, popř. s dopadem na správní řízení o odstranění stavby oplocení, žalobci blíže neupřesnili. I toto tvrzení žalobců tak bere soud jako konstataci událostí souvisejících s oplocením mezi rozhodnými pozemky. Žalobci dále tvrdili, že z některého z civilních řízení před Okresním soudem v Třebíči byl porízen jako výstup znalecký posudek č. 151/1992 ze dne 29. 10. 1993, kterým měla být zjištěna odchylka ve vytýčení hranice mezi pozemkem p. č. ve vlastnictví žalobců a pozemkem souseda p. č. v k. ú. X, a to oproti hranici vytyčené manžely G., když rozdíl činil 153 cm. Rovněž hranice vytyčená pracovníkem stavebního úřadu v roce 1991 má být dle tvrzení žalobců v rozporu s hranicemi evidovanými na katastrálním úřadu. V této souvislosti žalobci uvedli, že manželé G. (nyní pozůstalá paní B. G.) užívají značnou část pozemku žalobců p. č. st. v k. ú. X. K výše uvedenému krajský soud uvádí, že určování hranic pozemků nebylo předmětem nyní přezkoumávaného řízení o odstranění stavby, zvláště v situaci, když bylo zjištěno, že stavba byla kompletně odstraněna a bylo vydáno meritorní rozhodnutí o tom, že odstranění stavby se nenařizuje (viz výklad výše). Jakékoliv vývody žalobců z odkazovaného znaleckého posudku týkající se určení hranic pozemků nejsou v nyní přezkoumávané věci příléhavé, a pokud se žalobci domnívají, že část jejich pozemku je neoprávněně užívána někým jiným, pak je třeba tuto záležitost řešit především občanskoprávní cestou, a to buď přímo s uživateli pozemku (uzavřením dohody) anebo prostřednictvím civilního soudu na podkladě podané občanskoprávní žaloby. Stanovování hranice mezi pozemky je s ohledem na skutková zjištění v této věci již nad rámec řízení o neodstranění stavby, která byla v plném rozsahu již odstraněna.

[53] Žalobci mimo jiné uvedli, že stavební úřad nepožadoval po manželích G., aby prokázali, že oplocení je umístěno na jejich pozemku. Ze správního spisu soud zjistil, že v protokolu ze dne 30. 1. 2014, porízeného téhož dne při místním šetření v místě stavby, je uvedeno, že manželé G. byli vyzváni, aby do sedmi dnů od kontrolní prohlídky doložili doklady, jimiž prokáží stav, že oplocení bylo postaveno na vlastním pozemku. Není tedy pravdou, že by stavebníci ve správním řízení nebyli vyzváni, aby takový doklad, jenž odpovídá podmínkám uvedeným v § 88 odst. 1 a násl. stavebního zákona z roku 1976, v řízení předložili. Pokud žalobci měli na mysli, že nebyl předložen doklad, který by prokazoval hranici pozemků v terénu, pak toto je sice pravdou, avšak s odkazem na výše provedený výklad soud opakuje, že vzhledem k faktickému odstranění předmětné stavby by bylo zcela nadbytečným takovou hranici zjišťovat či stanovovat. Žalobci v této souvislosti poukázali také na to, že dali podnět k výkonu státního stavebního dohledu (bez konkretizace jakékoliv námitky). Soud tímto konstatuje, že takový podnět žalobci učinili, tento státní stavební dohled proběhl a nebyly při něm shledány závady. Žalobci dále v žalobě konstatovali

vývoj správního řízení od roku 2006, přes podávané správní žaloby a vydávaná rozhodnutí správních soudů. V těchto pasážích však nekonkretizovali žádnou žalobní námitku.

[54] V dalších částech žaloby se žalobci opětovně vrátili k tvrzení, že stavba oplocení nebyla učiněna na pozemku st. p. č. (ve vlastnictví manželů G.), a že ani v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca 217/2009-87, nebyla tato stavba oplocení konstatována na pozemku st. p. č. v k. ú. X. Soud k tomu opakuje, že z dnešního pohledu již není rozhodné, na jakém místě přesně stála dnes již neexistující stavba provizorního oplocení, které bylo v plném rozsahu odstraněno. V tomto směru ani neplyne závaznost rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca 217/2009-87, který v té době vycházel ze zcela odlišných skutkových zjištění v dané věci (oznámení o odstranění stavby učinili manželé G. až dne 11. 6. 2014). Soud v dalším odkazuje na výklad provedený výše.

[55] Žalobci v žalobě také uváděli, že v roce 2014 zahájil stavební úřad správní řízení na odstranění neexistujícího oplocení postaveného bez stavebního povolení či ohlášení na pozemku st. p. č. v k. ú. X. Takové tvrzení není pravdivé, neboť řízení o odstranění stavby bylo zahájeno již v roce 2006, a to oznámením ze dne 25. 5. 2006, které bylo rovněž zasláno všem účastníkům řízení (viz výklad výše).

[56] V další části žaloby žalobci napadali rozhodnutí žalovaného, a to prostřednictvím dlouhé doslovné citace z odůvodnění rozhodnutí žalovaného s tím, že na závěr uvedli, že s tvrzením žalovaného nesouhlasí, neboť „*nepřihlédl k jejich odvolacím námitkám a důkazům*“. K tomu žalobci ocitovali určitou pasáž svého odvolání, avšak bez jakékoliv konkretizace této námitky skutkovými okolnostmi. Soud se tak může pouze domnívat, že se žalobcům s odkazem na protokol ze dne 30. 4. 2015 jedná o to, že se tam měli dovolávat neexistence „oplocení mezi pozemky na pozemku st. p. č. v k. ú. X“, pročez k důkazům odkazovali na rozhodnutí krajského úřadu ze dne 3. 11. 2014 a dále na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca 217/2009-87. Ani v této citaci odvolání však nezazněly jakékoliv bližší skutkové okolnosti, které by námitku upřesnily. Proto krajský soud může pouze odkázat na již výše provedený výklad k umístění stavby oplocení, za žalobce nemůže cokoli dovozovat či doplňovat. Je povinností žalobců, aby své žalobní body řádně specifikovali již v podané žalobě a současně k nim označili důkazy, které tvrzené skutečnosti prokazují.

[57] Pokud jde o citaci pasáže napadeného rozhodnutí žalovaného, konkrétně strany 8, odst. 2. a 3., pak v této pasáži se žalovaný vyjadřoval k opakovaným a dlouhosáhlým citacím žalobců v odvolání, ve kterých pouze konstatují skutkový stav, jenž je přepisem jejich názoru vyjádřeného v průběhu řízení. K tomu krajský soud doplňuje, že totéž platilo např. o straně 2 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca 217/2009-87, v němž je konstatováno především stanovisko žalobců. Takto přejímaná či opisovaná tvrzení nemohou být důkazem. Za důkaz slouží vše, co může objasnit skutkový stav věci a sporné skutečnosti. Povinnost označit a navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení v řízení před soudem je upravena v § 120 o.s.ř. (ve spojení s § 64 s.ř.s.) a náleží k základním procesním povinnostem účastníků a logicky navazuje na povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti pro posouzení věci. Odpovídá též dispoziční zásadě, na které je soudní řízení správní založeno (řízení zahájené na návrh viz § 5 s.ř.s.). Provádění dokazování v řízení před správním soudem je upraveno v § 52 s.ř.s, přičemž dle jeho odstavce 2 platí, že soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných

otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí, soud z něj vychází, popř. tam, kde o určitých otázkách náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal. Pro řízení před správním orgánem pak platí, že při zjišťování skutkového stavu správní orgán vychází z tzv. podkladů pro rozhodnutí, jejichž výčet správní řád stanoví v ust. § 50 - § 56, přičemž výčet je pouze demonstrativní, a tak správní orgán může vycházet i z podkladů jiných, pokud mohou pomoci k náležitému zjištění skutkového stavu věci. Je možné provést důkaz listinou, ohledáním, svědeckou výpovědí anebo znaleckým posudkem.

[58] S ohledem na výše uvedené, pokud žalobce k důkazu navrhoval rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, č.j. 29 Ca 217/2009-87, s tím, že v něm není uvedena stavba oplocení na pozemku st. p. č. v k. ú. X, pak tomu nelze přisvědčit. Z uvedeného rozsudku závazně neplyne taková informace, že na pozemku st. p. č. v k.ú. X, není či nebyla provedena stavba oplocení. Takový závazný závěr z citovaného rozsudku nevyplývá. Přesné umístění stavby oplocení či její vzdálenost od skutečné hranice mezi pozemky již není rozhodné, vzhledem k neexistenci stavby pro její kompletní odstranění, a tedy změně skutkových okolností (oproti okolnostem posuzovaným v rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 217/2009). V této souvislosti musí soud přisvědčit závěrům žalovaného, který se řádně vypořádal s argumentací žalobců v odvolání, zabýval se všemi jejich námitkami a vysvětlil jejich nedůvodnost. Současně přistoupil k takovým opatřením, aby napravit vady vytčené správními soudy v předchozím řízení. Ve věci byl zjištěn řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, v tomto ohledu bylo provedeno řádné dotazování, přičemž zjištěné skutečnosti byly správně vyhodnoceny a podřazeny pod příslušné právní normy. Ve věci proto neobstojí obsáhlá citace žalobců v žalobě, a to z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, č.j. 29 Ca 217/2009-87, z nějž citovali stranu dvě a tři (provedena jen rekapitulace řízení) a dále stranu devět rozsudku (vytknutí procesních vad předchozímu rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2009, jenž spočívalo v nevypořádání se se všemi odvolacími námitkami žalobců ve spojení s návrhem na doplnění dokazování ze dne 12. 10. 2006 a prokazování nepřezkoumatelnosti rozhodnutí). Nebyla konkretizována spojitost této citace s nyní napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 8. 2015 a nejsou zde specifikovány ani jakékoliv námitky, v čem je spatřována nesprávnost nyní napadeného rozhodnutí žalovaného. Navíc v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca 217/2009-87, byly vytýkány procesní vady předchozímu rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2009, v nichž byla spatřována nesprávnost jeho rozhodnutí, které však byly v následném řízení správními orgány odstraněny či napraveny. Nyní jsou napadána správní žalobou jiná správní rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného, byť ve stejné věci o odstranění stavby.

[59] V dalším okruhu žalobních námitek žalobci poukazovali na porušení zásad legality a legitimního očekávání, včetně nepřihlédnutí k Listině základních práv a svobod a k mezinárodním úmluvám tak, jak je jejich povinností ve smyslu § 2 odst. 1 a 4 správního řádu. Toto porušení bylo v žalobě namítáno na několika místech, někdy v kombinaci s odkazem na nepřihlédnutí k rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 217/2009 a někdy s odkazem na nepřihlédnutí k ústavně zaručenému právu žalobců na ochranu vlastnictví. K těmto námitkám soud musí konstatovat, že byly uvedeny jen v této obecné formě, aniž by žalobci jakkoliv upřesnili konkrétní skutkové okolnosti, na základě kterých vůči sobě pociťují porušení právních předpisů či nepřihlédnutí správními orgány k těmto právním předpisům. Bez uvedení těchto konkrétních skutkových okolností vedoucích ke konkrétnímu porušení práva a právem chráněných zájmů nebylo možné danou námitku

posoudit a soud k ní nemohl zaujmout jakékoliv konkrétní stanovisko. Lze jen konstatovat, že soud neshledal porušení zásady legality ani legitimního očekávání.

[60] Žalobci obdobně jako u výše uvedené námitky namítali také porušení § 3 správního řádu, když podle nich žalovaný vydal rozhodnutí, které je v rozporu se skutečným stavem věci, protože nepřihlédl k důkazům, které prokazují, že oplocení na pozemku st. p. č. v k. ú. X není/nebylo postaveno. Žalobci k tomu jako k důkazu odkazovali na své odvolání z 20. 5. 2015 a rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 217/2009. I tuto námitku soud shledal nedůvodnou. Pokud jde o odvolání žalobců ve správním řízení, pak v pravém slova smyslu nejde o důkaz, nýbrž o podklad, který v určitém rozsahu mohl jen prezentovat tvrzení a argumentaci žalobců. Odvoláním žalobců nemohlo být prokázáno, že oplocení je či není umístěno na některém z pozemků, včetně pozemku st. p. č. v k. ú. X. Rovněž uvedený rozsudek Krajského soudu nemohl prokazovat, že na pozemku st. p. č. nebyla stavba oplocení umístěna, tato skutečnost nebyla dokazováním stanovena najisto a ani krajský soud se touto okolností přesně nezabýval a takový závěr nečinil (viz výklad shora). Na jiných místech žaloby žalobci opětovně tvrdili porušení § 3 správního řádu s tím, že žalovaný nepřihlédl ke skutečnému stavu věci (ovšem bez bližší konkretizace této námitky skutkovými okolnostmi). Dále tvrdili porušení zásady materiální pravdy - nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro soulad s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, když současně odkázali na důkazy (bez bližšího upřesnění) – obsah správní žaloby, odvolání ze dne 20. 5. 2015 a rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 217/2009. Ani z takto obecně formulované námitky soud nemohl dovodit konkrétní porušení práva u žalobců a nemohl se tak konkrétně vypořádat s obecně uplatněnou námitkou. Označené podklady nemohly být důkazem o porušení § 3 správního řádu, resp. rozhodné pro závěr, že ve věci nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní žaloba žalobců a jejich odvolání vyjadřují názor žalobců a současně jejich argumentaci v dané věci, nemohou být tedy objektivním důkazem k prokázání naznačovaných okolností případu. Označovaný rozsudek krajského soudu posuzoval zcela jiné rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2009, a tudíž nemohl činit závěry o nedostatečnosti skutkových zjištění v pozdějším rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2015, které je napadeno teprve nyní zkoumanou správní žalobou.

[61] Obdobným způsobem jako shora bylo žalobci tvrzeno porušení § 50 odst. 4 správního řádu, kdy žalovaný podle žalobců nezdůvodnil v napadeném rozhodnutí, proč nepřihlédl k jejich námitkám a důkazům uvedeným v jejich odvolání ze dne 20. 5. 2015. Ani této námitce nemůže krajský soud přisvědčit. Platí zde obdobné závěry jako shora. Ani zde žalobci nekonkretizovali, k jakým konkrétním námitkám a důkazům žalovaný nepřihlédl. Nelze pouze odkazovat na obsah odvolání uplatněného ve správním řízení. Žalobní námitky musí být uvedeny v podané žalobě a soud nemůže za žalobce dohledávat, jaké námitky by mohly vést k jejich úspěchu ve věci. Soud není oprávněn ani povinen konkrétní námitky žalobců dovozovat. Žalobci jsou jedinými disponenty s podanou žalobou, v níž jsou povinni specifikovat žalobní body, kterými současně vymezují i rozsah soudního přezkumu napadeného správního rozhodnutí. Jelikož žalobci v žalobě nespecifikovali, o jaké námitky či důkazy, k nimž správní orgán nepřihlédl, se mělo jednat, krajský soud se k takto nekonkrétní námitce nemohl blíže vyjádřit. Může pouze obecně konstatovat, že ve věci žalovaný i stavební úřad přihlédl ke všem námitkám uplatněným v průběhu správního řízení a žalovaný přihlédl též ke všem námitkám a navrhovaným důkazům v napadeném rozhodnutí.

[62] V souvislosti se shora vypořádanou námitkou a citací strany devět napadeného rozhodnutí žalovaného a též v souvislosti s namítaným porušením zásady legality dále žalobci namítali, že stavební úřad je plně odpovědný za odstranění hranic mezi pozemky z terénu, neboť před vydáním rozhodnutí o odstranění hospodářských budov porušil povinnost vyplývající mu z § 32 odst. 1 správního řádu z roku 1967, konkrétně povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Jelikož nejsou v terénu obnoveny hranice mezi pozemky, nemohou si žalobci oplotit svůj pozemek na skutečných hranicích evidovaných katastrálním úřadem. Závěrem dovodili, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 5. 5. 2015 o nenařízení odstranění stavby oplocení, bylo vydáno v rozporu s veřejným zájmem, neboť nebylo přihlédnuto k jejich právu na ochranu vlastnictví ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod a mezinárodních úmluv, kterými je ČR vázána. Žalobci zopakovali, že od roku 1986 marně požadují, aby stavební úřad nechal na vlastní náklady vytyčit hranice mezi několika sousedními pozemky v Moravských Budějovicích.

[63] K výše uvedené žalobní námitce krajský soud uvádí, že k požadavku žalobců, aby stavební úřad nechal na vlastní náklady od oprávněné geodetické organizace vytyčit hranice mezi pozemky p. č. a v k. ú. X podle dokumentace uložené na katastrálním úřadě, se soud již vyjadřoval ve výkladu výše. Pro stručnost na něj tímto odkazuje. K okruhu námitek týkajících se vlastnických práv a zpochybňování průběhu společné hranice mezi uváděnými pozemky může soud obecně konstatovat, že se jedná jejich charakterem o občanskoprávní námitky. Přitom prokázání majetkoprávních či vlastnických vztahů v daném území je možné pouze občanskoprávní soudní cestou, tedy na podkladě žaloby podané u občanskoprávního soudu (nedojde-li k dohodě mezi účastníky sporu), přičemž stavební úřad, resp. správní orgány nejsou k takovým úkonům kompetentní. Rovněž nelze v rámci uvedeného správního řízení požadovat vytyčení hranice pozemků na náklady stavebního úřadu z důvodu dřívějšího odstranění staveb hospodářských budov. Výše uvedený komplex námitek zcela nepochybně nesouvisí s nyní přezkoumávaným správním řízením, jež se týká nenařízení odstranění předmětné stavby oplocení, které již bylo odstraněno a fakticky neexistuje. Žalobcům nelze přisvědčit v tom, že je povinností správních orgánů (stavebního úřadu nebo žalovaného), aby v rámci nyní přezkoumávaného správního řízení bylo prostřednictvím stavebního úřadu zajišťováno obnovení hranice v terénu mezi uváděnými pozemky. S odkazem na již výše uvedené je prokazování vlastnických či majetkoprávních vztahů k území možné pouze občanskoprávní soudní cestou a stavební úřad ani krajský úřad nejsou k takovým úkonům oprávněni.

[64] Ke shora vypořádaným žalobním námitkám, zejména k těm, které nemohl soud konkrétně vypořádat, protože nebyly blíže upřesněny skutkovými okolnostmi, soud dále uvádí (v souvislosti s namítaným porušením § 50 odst. 4 správního řádu), že stavební úřad postupoval ve věci v souladu se zásadami správního řízení a podle § 36 odst. 1 a 3 správního řádu umožnil všem účastníkům řízení se před vydáním napadeného rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Přitom z textu odvolání žalobců nebylo zřejmé (jak to uváděl i žalovaný v napadeném rozhodnutí), s jakým konkrétním návrhem se stavební úřad nevypořádal, a bez toho aniž by žalobci uvedli konkrétní skutkové okolnosti, nebylo možné, aby žalovaný jako odvolací orgán zaujal k této námitce konkrétní stanovisko, popřípadě záležitost posoudil (viz rozsudek NSS sp. zn. 2 As 56/2007, podle něhož nese odpovědnost za rozsah odvolacího přezkumu odvolatel).

[65] K žalobci tvrzené nečinnosti žalovaného (v části II., bod 34 žaloby) soud uvádí, že žalobci se ochrany proti nečinnosti žalovaného ve věci jím vedené pod sp. zn. OUP 20/2007-

Ko-8 domáhali u Krajského soudu v Brně, který však jejich žalobu usnesením ze dne 26. 4. 2013, č. j. 29 A 21/2013-26, odmítl. O další žalobě žalobců na ochranu před nečinností žalovaného ve věci již výše uvedené rozhodl Krajský soud v Brně usnesením ze dne 29. 11. 2013, sp. zn. 29 A 28/2013, tak, že o ní zastavil řízení. V otázce namítané nečinnosti tak nemůže krajský soud žalobcům přisvědčit.

[66] V části III. žaloby (bod 35 – 40) žalobci opět v obsáhlé citaci rozebírali rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2014, kterým bylo potvrzeno usnesení stavebního úřadu ze dne 1. 7. 2014. K tomuto soud pouze uvádí, že šlo o procesní rozhodnutí, kterým byla účastníkům řízení stanovena lhůta, do kdy mohou ve věci činit své návrhy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v rámci řízení o odstranění předmětné stavby oplocení (napadená rozhodnutí správních orgánů jsou obsahem správního spisu). Z provedené citace rozhodnutí žalovaného nelze ze žaloby dovodit žádnou další konkrétní námitku k uvedeným procesním rozhodnutím.

[67] Žalobci mimo výše uvedené dále opakovali, že na jejich pozemek je volný přístup, že dochází k užívání jejich pozemku jinými osobami, a že nemohou předmětný pozemek st. p. č. v k. ú. X užívat v rozsahu, jak by chtěli. K tomu soud uvádí, že jde o celý komplex námitek vztahujících se k majetkoprávním či vlastnickým otázkám, o kterých soud již pojednal výše, a proto pro stručnost na tento výklad i nyní odkazuje. Žalobci také konstatovali, že znalecký posudek ze dne 29. 10. 1993 nebyl jiným posudkem zpochybněn. K tomu soud konstatuje, že nebylo ani třeba, aby uvedený znalecký posudek byl v nyní přezkoumávaném řízení o odstranění stavby oplocení zpochybňován. Vzhledem k novým skutkovým zjištěním a prokázanému odstranění předmětné stavby oplocení, nebylo třeba jakýkoli posudek vypracovávat či vyvracet, naopak bylo třeba, vzhledem k nepochybným skutkovým zjištěním, nenařídít odstranění stavby oplocení, které již fakticky neexistovalo. S odkazem na již výše provedený výklad také nelze vzít v potaz tvrzení žalobců, že znalecký posudek prokazuje to, že stavba oplocení nikdy nebyla postavena na st. p. č. v k. ú. X. Takový důkaz nemohl být brán v potaz ani z toho důvodu, že nelze předložit negativní důkaz o něčem, co se nemělo uskutečnit nebo nemělo existovat.

[68] Žalobci nemohou být nuceni, jak v žalobě namítají, akceptovat hranice pozemků dle názoru jiného ze sousedů, pokud s tím sami nesouhlasí. Je jen na nich, jakou právní cestu k zajištění oplocení svých pozemků zvolí. Vzniká-li jim nějaká újma (majetková či jiná), tuto je třeba specifikovat a uplatňovat u příslušných správních či soudních orgánů.

[69] Soud dále k namítanému porušení § 2 odst. 3 správního řádu, uváděného žalobci až v replice ze dne 9. 2. 2016, tedy opožděně po lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s.r.s., uvádí, že ani tento žalobní bod není nyní specifikován konkrétními skutkovými okolnostmi, a proto se k němu nemohl blíže vyjádřit, bez ohledu na jeho opožděné uplatnění.

[70] Závěrem Krajský soud uvedl, že členění uvedeného rozsudku přizpůsobil z větší části struktuře podané správní žaloby. Podaná žaloba je velmi obsáhlá. V jejím textu se námitky žalobců několikrát opakují a navzájem prolínají, přičemž jsou doplněny obsáhlou a doslovnou citací z napadeného rozhodnutí žalovaného a z rozhodnutí krajského soudu. Nebylo však možné reagovat na každou jednotlivou větu uváděnou v žalobě, bylo třeba některé z námitek posoudit v příslušné skupině podobných námitek, tedy komplexně a ve vzájemných souvislostech. Stavební úřad i žalovaný reagovali na veškeré námitky žalobců uplatněné v rámci správního řízení. V této souvislosti je také třeba konstatovat, že nebyl žalobci uveden v průběhu správního řízení, ale ani soudního řízení, žádný důkaz, jenž by vyvrátil pravdivost

podkladů pro vydání nyní napadeného rozhodnutí, které měl stavební úřad pro rozhodování v této věci k dispozici a na základě kterých rozhodl o tom, že předmětnou stavbu oplocení nenařídil odstranit. Uvedené podklady jsou součástí správního spisu.

VII. Závěr a náklady řízení

[71] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobců nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[72] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. listopadu 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
K. M.